

№.....

.....194.....год.

Февруарски тема.

1.

Ситвѣтъ навѣтъ е навалѣтъ сѣвкойно
и въ ешайна е бѣла тицина-
дори на посивѣлаи сѣена
часовника не бие монотонно.

Пѣй жубаво е въ тази самона
тигъ разговоръ съсь себе си да водичъ,
а мисльи ти нѣкъде да броди
тѣй тѣйна сръдъ и глѣтъ на сѣжда.

Во чека им се тази тѣйна
да сложичъ върху кѣсе мисль акрийи
и като съ лѣта жарена равня
да сръбичъ тѣмъ далечъ една чека.

О, свѣтъ покой на февруарскіи день! -
твой зубаво сродъ мнѣ се любимае,
но нѣкой другъ едва ли еще узнае
защо не си вѣдь моя каеь студень.

1. 2. 1945г.

4.10.1989г.
Ур. Щербовице, кт. Мил. Телсгов / Вилне. Вилне)

Брат Йосиф,

Мака се случи, че при последното ми идване в София
не можам да се видим за последен път. Звонякоо теле-
фона, но не се обади никой.

Тук, в Вилне, изживявам последните си
дни доста лъжливи. Болестта ме задържава, мисля
ми въздух, не мога да съя, не мога да приема чужда
Милие пиемичи не предад добре, но си мисля не мога
да помогна сещу болестта.

Мисля да си кажа последната братска дума
но не би! Нашето приятелство / доверие готови все!)
ще остане, може би, Клавиевски пример за приятел-
ство. Благодаря за всичко, което си направил за мен,
в най-тежките ми дни.

Сбогом, приятелю и брате, и довиждане горе в
небеса!

твоят Милош

Прекъснатият синхове.

Ойдавна исках да ти пиша
мърщини, нежни синхове -
едно сърце във иста да диша,
да пий, да плаче, да зове.

У в пръжкит на свѣта младостъ
да прозвѣни най-свѣтъ животъ,
и вдишамъ чашата на сладостъ
да любя и да съмъ любимъ.

Жо в уроча на тънко време
какво да пиша, ми важи -
когато мене кайно време
живеятъ спрутанъ съвъ лъжи.

У тая нежна синхове не е ли
една проща сега,
и както еларий дачиери
извиква причесъхъ и тѣга.

Мелановъ живеятъ, жийко време!
Жо иста нищо- не скърби,
и ако прѣтѣба да учене
да мремъ съвъ етивични зѣди.

15. II. 1945г.

Милер

Противъ въ Имуре.

Противъна е сѣзга еѣво бауритъ
и да ѣмѣюмъ сѣзга въѣво нѣзга,
ѣзга ѣзга на ѣзга еѣво ѣмѣюмъ
ѣмѣюмъ ѣмѣюмъ ѣмѣюмъ ѣзга.

Ур въ ѣзга ѣзга ѣзга ѣзга
на ѣзга ѣзга, ѣзга ѣзга ѣзга —
ѣзга: ѣзга ѣзга ѣзга ѣзга
ѣзга ѣзга ѣзга ѣзга ѣзга.

ѣзга ѣзга ѣзга ѣзга ѣзга
ѣзга ѣзга ѣзга ѣзга ѣзга,
ѣзга ѣзга ѣзга ѣзга ѣзга
ѣзга ѣзга ѣзга ѣзга ѣзга?

ѣзга ѣзга ѣзга ѣзга ѣзга
ѣзга ѣзга ѣзга ѣзга ѣзга —
ѣзга ѣзга ѣзга ѣзга ѣзга
ѣзга ѣзга ѣзга ѣзга ѣзга.

ѣзга ѣзга ѣзга ѣзга ѣзга
ѣзга ѣзга ѣзга ѣзга ѣзга —
ѣзга ѣзга ѣзга ѣзга ѣзга
ѣзга ѣзга ѣзга ѣзга ѣзга.

ѣзга ѣзга ѣзга ѣзга ѣзга,
ѣзга ѣзга ѣзга ѣзга ѣзга;
ѣзга ѣзга ѣзга ѣзга ѣзга,
ѣзга ѣзга — ѣзга ѣзга ѣзга...

12. аѣзга, 1944

ѣзга.

Знайтиса нитъ сѣихове.

„Да и мамо въ мави дори
свѣтъ до край не ще изгори;
докле младешка скаръ прои
и въ въ сердце ти бже ружий,

..не стой надъ книгою и числомъ,
надъ непочтени тайны знающъ.
вдигни нагбана главо
розвѣтъ младенкѣмъ байрагъ.

..реденето со огнени слова
самата младост е напишана:
по-горе вирната, глава,
по-далеко биситра, презва мисль..“

2. Позъ укоръ въ вѣсѣхъ нощъ надъ мнѣ
 еднѣхъ незнамъ глаголюхъ мори,
 коити, блещи и изморещи,
 приитвояхъ краивити си взоры.

Но прерываю съ мочитъ мегити
далеко по пттица незрими,
а етъащъ пткой въ мнѣ центи
сидавиа немывени роми.

Ахъ, потнозвучни ешкоче,
добре доцни въ кона вечеръ!
Като прекраени насоче
будеще ешомеа ездечу.

III.

Но тамъ, навънъ, тамъ е суну:
сидящата е все тъй вън и чини
и нать прижмукиятъ везици
лужи като брания сребриятъ.

Но вънъ ли е въ душата ти
сребръ пладения на моя денъ,
или на црча снрвъ кривата
тежката нать въодуръ смущени?

О, има ибъзо иизказано
като пънъ тежи, тежи!
и ибъзо сиромно е вънъзано
като пънъ. Като, като!

З. П. і еч 51. Свѣтъ.